

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 06.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6715** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 във вр. с Глава единадесета от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Предявени са активно и субективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, представлявана от изпълнителния директор.

Ищцата Ц. Д. К. от [населено място] моли съда да осъди ответника да ѝ заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 4320 (четири хиляди триста и двадесет) лева и за неимуществени вреди в размер на 4000 (четири хиляди) лева, претърпени от недействителен и отменен административен акт - Заповед №1290/20.12.2013г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – М. (ДСП) в периода м. декември 2013г. – м. юни 2015г., заедно със законната лихва за забава, смятано от датата на подаване на исковата молба – 13.12.2018г., до окончателното изплащане на сумите.

Съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в Решение №9288/10.07.2020г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Трето отделение по адм. дело №9696/2019г., настоящото производство е В ЧАСТТА на предявения осъдителен иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4320 лева - пропуснати ползи, изразяващи се в нереализиране на трудово възнаграждение което ищцата К. би получила като личен асистент по Националната

програмата „Асистенти на хора с увреждания“ в процесния период м. декември 2013г. – м. юни 2015г.

Лично и чрез процесуалния си представител адв. К. ищцата моли съда да уважи иска за имуществени вреди и да осъди ответника да и плати обезщетение в пълния предявен размер на 4320 лева, заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира да ѝ бъдат възстановени сторените разноски по водене на делото по списък, представен с молба от 19.04.2021г.

Ответникът - АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, представлявана от изпълнителния директор (АСП), оспорва иска по основание и размер и моли съда да го отхвърли. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евантуално прави възражение за прекомерност на заплатеното ищцата адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните че ищцата Ц. К. е низходяща по права линия - дъщеря на М. В. М. – лице със 100% трайно намалена работоспособност (ТНР) с чужда помощ, което се нуждае от постоянна грижа. Този факт се установява и със събраните писмени доказателства: Експертно решение №0748 от заседание №94/18.11.2005г. на Териториална експертна лекарска комисия (ТЕЛК) и Удостоверение за раждане №200411/06.09.1973г. (л. 17, 18 по адм. дело №1244/2014г.).

С Молба-декларация вх. №1290/04.12.2013г. К. е декларирала, че полага грижи за майка си и е поискала да бъде включена в Националната програма „Асистенти на хора с увреждания“ като личен асистент. Със Заповед №1290/20.12.2013г. на директора на ДСП е постановен изричен отказ Ц. К. да бъде включена в Националната програма „Асистенти на хора с увреждания“ като личен асистент на нейната майка, тъй като не отговаря на установените условия. С Решение №РД01-55/13.01.2014г. директорът на Регионалната дирекция за социално подпомагане С. – град (РДСП) е отхвърлила жалбата на К. срещу отказа да бъде включена като личен асистент на лице с увреждания.

По жалба на ищцата К. Заповед №1290/20.12.2013г. на директора на ДСП е отменена с Решение №3609/29.05.2014г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №1244/2014г. и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона. Съдебният акт по адм. дело №1244/2014г., в частта за отмяна на Заповед №1290/20.12.2013г., е влязъл в сила на 24.03.2015г. след като е потвърден с Решение №3253 по адм. дело №9396/2014г. на ВАС, състав на Шесто отделение.

В изпълнение на влязлото в сила съдебно Решение по адм. дело №1244/2014г. на АССГ Ц. К. е включена в Националната програма „Асистенти на хора с увреждания“ като личен асистент на майка си М. М. със Заповед №5/25.01.2016г. на директора на ДСП. На 29.01.2016г. между ищцата и АСП е сключен Трудов договор №ЧР-1-32 за изпълнение на длъжността „личен асистент“ по отношение на лицето М. В. М. за срок до завършване на определената работа, но не по-късно от 31.12.2016г. и работно време с продължителност 5 часа.

С Решение №4011/12.06.2019г. по адм. дело №13135/2018г. АССГ е отхвърлил предявения от Ц. К. осъдителен иск срещу АСП за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4320 лева, претърпени в периода м. декември 2013г. – м. юни 2015г. от отменения незаконосъобразен административен акт - Заповед №1290/ 20.12.2013г. на директора на ДСП. Този съдебен акт, в отхвърлителната му част за претендираното обезщетение за имуществени вреди, е отменен с Решение №9288/10.07.2020г. на ВАС по адм. дело №9696/2019г. В мотивите решаващият състав на ВАС е приел, че искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди е ДОКАЗАН ПО ОСНОВАНИЕ. Обоснован е извод, че за периода, в който Ц. К. е отговаряла на изискванията за назначаване като личен асистент до датата на действителното и назначение, ищцата е претърпяла имуществена вреда, тъй като не е получавала възнаграждението, полагащо се за осъществяване на тази дейност. Прието е и наличие на пряка причинно-следствена връзка между търпяната вреда и отказа на директора на ДСП за включване на К. в Програмата, тъй като отмененият административен акт е бил единствената пречка тя да бъде назначена за личен асистент на своята майка и съответно да получава възнаграждение за това. С тези мотиви делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. В съответствие с указанията, дадени с Решение №9288/10.07.2020г. на ВАС по делото е приета съдебно – счетоводна експертиза (ССЧЕ). Заключение на вещото лице Г. А. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и съответно ще го обсъди при формиране на правните си изводи.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното: ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица. Въпросът за допустимостта и за основателността на иска за обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в нереализиране на трудово възнаграждение което ищцата Ц. К. би получила като личен асистент по Националната програма „Асистенти на хора с увреждания“ в период м. декември 2013г. – м. юни 2015г., е разрешен с влязло в сила съдебно Решение на ВАС по адм. дело №9696/2019г. В случая е безспорно установено по делото кумулативното наличие на всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане: 1) Недействителен административен акт - Заповед №1290/20.12.2013г. на директора на ДСП, който е бил отменен с влязло в сила съдебно Решение по адм. дело №1244/2014г. на АССГ.; 2) Вреда с имуществен характер – невъзможност на ищцата К. да получава трудово възнаграждение като личен асистент на лице с увреждания за което е полагала грижи.; 3) Единствената и непосредствена причина за настъпване на имуществената вреда е незаконосъобразният и отменен административен акт. Настоящият решаващ състав приема, че искът е доказан в размер на 3639.00 (три хиляди шестотин тридесет и девет) лева, съгласно вторият вариант на изчисление, даден от ССЧЕ, за периода от 20.12.2013г. до 30.06.2015г. Съгласно изричната норма на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се

преценява към момента на издаването му. Отмененият административен акт - Заповед №1290 на директора на ДСП, в резултат на който на ищцата са причинени имуществените вреди, е издаден на 20.12.2013г. Следователно преценката за неговата законосъобразност е извършена именно към тази дата и към тази дата е безспорно установено от съда, че ищцата К. е отговаряла на изискванията за включване в Националната програма „Асистенти на хора с увреждания“ и за назначаване като личен асистент на своята майка и съответно да получава възнаграждение за това. В останалата му част до пълния предявен размер от 4320 лева искът следва да бъде отхвърлен.

Двете страни претендират за разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева. При това и съобразно отхвърлената и уважената част от иска на ищцата се дължат разноски в размер на 890 (осемстотин и деветдесет) лева по компенсация.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, да заплати на Ц. Д. К., ЕГН [ЕГН], сумата 3639.00 (три хиляди шестотин тридесет и девет) лева като обезщетение за имуществени вреди, причинени от недействителен и отменен административен акт - Заповед №1290/20.12.2013г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – М., в периода от 20.12.2013г. до 30.06.2015г., заедно със законната лихва за забава, смятано от датата на подаване на исковата молба – 13.12.2018г., до окончателното изплащане на сумата. ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до пълния предявен размер от 4320 лева (четири хиляди триста и двадесет) лева.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], да заплати на Ц. Д. К., ЕГН [ЕГН], сумата 890 (осемстотин и деветдесет) лева – разноски по адм. дело №6715/2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

